

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön aprilis 16^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi dija helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Antiparosi barlang.

Antiparos, a' görög archipelagus egyik legkisebb szigetje, alig lenne a' földleirók előtt ismeretes, ha csak barlangja ezen kevéssé népes 's lakosait szűken tápláló szigetet némikép nevezetessé nem tette volna. — Ugy látszik, a' régiék igen keveset tudtak ezen barlang felől, mert senki sem emlékezik róla; még az ó kor természet-buvárai is hallgatással mellőzik-el; ámbár Antiparos szigete olly tájon fekszik, melly már a' legrégebb időkben is gyakran látogatott-meg.

Csak a' XVII. század közepe táján lett ezen nevezetes barlang némelly velencei és francia hajósok előtt ismeretes, kiket a' történet vezete hozzá. Tudni-vágyásuk, 's vakmerőségök arra birta őket, hogy e' barlangot megvizsgálják, 's így lön ismeretesebbé, és a' köz figyelem tárgyává. Ezen időtől fogva több kíváncsiak, sőt természet-buvárok is méltónak tartották közelebről megvizsgálni. — Több utazások tétettek benne. — A' legujabb — ujabbat legalább nem ismerünk — melly 1798-ban tétetett, legyen itt következő leirásunk tárgya. A' bátor 's tudnivágyó utazó Gautier francia hajós kapitán így beszéli-el azt maga. 1798-ki octoberben indultam-el le Veloce hajómmal Smyrnától, hogy Morea déli partjainál elevezve Marseilleba érjek. Foglalatosságim ohajtásom szerint folytak; nagy nyereséggel adtam-el hazám műterményeit, részint kész pénzért, részint levanti terményekért. Egy kedvező éjszak-keleti szél szokatlan gyorsasággal vitt minket célunk felé, 's már negyed napon Nacia, Paros, és Antiparos éjszaki széleinél voltunk. — A' vidékkel 's azon veszélyekkel, mellyek itt az utasokat fenyegetik, eléggé ismeretes levén, alig tartám figyelemre méltónak, midőn a' kormányzó a' szél nevededéséről, 's a' szélvész lehetséges voltáról szólott. Azonban igaza volt; az éjszakkeleti szél mindinkább nevededett, 's végre tökéletes szélvészszé lett, és csak a' legnagyobb vigyázással rejthettük-el hajónkat egy öbölbe a' Paros és Antiparos közti, különben veszedelmes, tengersizorulaton. Vidám öröm közt vetettük-meg horgonyinkat. Az öböl, mellyben voltunk, antiparosi volt; olly

körülmény, mely a Törököknek ekkori viszonyaik miatt a Francziákkal nagyon érdekes volt reánk nézve. A két nemzet ezen időben ellenséges indulattal volt egymás iránt, 's nem ritkák voltak a példák, hogy francia hajók a török tengeri rablóktól elfogattak. Antiparos népetlen volt; ez oltalmazott minket, 's elég bátrakká tett, hogy eltökélenénk magunkat minden megtámadásnak ellent állani.

Két napot töltöttünk itt, 's a szélvész még mindegyre zugott; folyvást hallottuk sivítását; hallottuk a hullámok dörgését, mellyek öblünk bemenetelénél a szirtekhez csapódtak; láttuk, mint hajtá a fellázadt víz a habot öblünkbe. Hajónkon volt többek közt Claude rokonom is, egy tudós, ki ez utat csupa tudnivágyásból tette. Egész foglalatossága olvasás 's vizsgálódás volt; a kereskedésre 's nyereségre nem ügyelt. Egykor estve az asztalnál illy kérdést tett: „tehát közel volnánk Antiparos szigethez?“ — Mi igennel feleltünk; de egyszerűs mind hozzá tettük, hogy ezen sziget a legcsekélyebb tekintetben se nevezetes. Claude mosolygott. „Nevezetes az barlangjáról — ugymond — tehát semmit se hallottatok? Örök szégyen volna reánk nézve, ha földünknek e' jeles pontját a nélkül hagynók-el, hogy a természet egyik legnagyobb csudáját ne látnók. 'S ezen szégyent csak nem fogjuk magunkra ruházni?“

Ösztönünk minden csudát látni öszvekapcsolva azon barátsággal, mellyet kiki érzett Claude iránt, tüstént hajlandókká tett minket a kaland kiállítására, mellyet más napra határoztunk. — Én a legjobb intézeteket tettem hajónk védelmezésére, 's már a felkelő nap a parton lelt közülünk tizenhatot felfegyverkezve, 's mindennel felkészülve, a mi rokonom javaslása szerint szándékunkhoz megkivántató volt. Utunkat néhány magányos házagnak vettük, hogy ott utmutató kalauzt keressünk magunknak, kit azonnal találtunk is. — Tökéletesen meglegedve azzal, mit neki jutalmul ajánlottunk, 's még inkább azon eledelekkel, mellyeket neki foglaló gyanánt adtunk, ment előttünk beszélgetve. — „Itt a bemenetel — ugymond megállapodva, miután hosszú 's vesződéséges utunkat elbeszéléseivel 's danáival könnyebbitette. — Itt a bemenetel.“

Egy alacson szikla-boltozat előtt állottunk, mely a torkolatot kerítette. Ennek közepén egy, a természettől formált, oszlop állott, mellyhez hosszú kötelet kötöttünk, hogy annál fogva a kuthoz hasonló barlangba leereszkedjünk. Hogy visszajöttünk bátorságban lehessünk, embereim közül kettőt felfegyverkezve itt hagytam, mi pedig követtük vezetőnket a mélységbe. Most oda alatt voltunk, 's csak most kezdtük tulajdonképp föld alatti utunkat. A hely körülünk téresebb lett; egy gömbölyeg dombon leltük magunkat, mellyről lassú-lejtősen vitt-le minket utunk. Egy uj barlang mutatkozott

itt, — ennél többet fáklyáink világa nem mutatott. — Belé ereszkedtünk, kezünkben tartván a' fenn megerősített kötelet. Csaknem nyolcz lábnyi volt az egészen alá csüggő lemenetel; most egy sziklalapon állottunk, melly olly sima volt, mintha emberi kezeztől faragtatott volna; fáklyáink borzasztóan világítottak az által-hathatlan setéségben, melly minket minden oldalról környékezett. Nem voltunk menttek minden elfogultságtól; mit könnyű megmagyarázni, 's melly annyival inkább nevededett, mivel vezetők úgy nyilatkoztatták magát, hogy utunknak darabos és veszélyes része még csak most kezdődik. Vigyázva vezetett minket a' szikla-lap végéig; megmutatta a' rémitő mélységet, 's kétségeskedve méregette kötelünk hosszát, ha valljon képes volna-e annak mélységéig hatni. — Most egymás után a' kötélbe fogódzva folytattuk utunkat. Vezetők volt az első, 's mint egy csillag ragyogott előttünk tündöklő fáklyája; mi követtük őt, 's borzadva láttuk, mint világosítá-meg egymásután az alászállók fáklyája a' setét üregnek egy részét, 's azután hozzánk alá szállott. Most mind oda alatt valánk, 's utunkat folytattuk; de minden lépésnél veszélyesb lett, különösen, midőn egy meredek mélység elébe értünk, mellynek mélységét hijába méregették szemek. Vezetők mindnyájunkat együve jönni ohajtott, 's körül nézván ha nem hibázik-e valaki közülünk, tovább ment előttünk jobb felé, mondván, hogy ez az egyetlen ut, mellyen az ismeretlen mélységben kevesebb veszélylyel lemenni lehetne. Kötelünknek vége volt, 's kénytelenek voltunk magunkat tulajdon ügyességünkre vagy inkább szerencsénkre bizni. Vezetőm, inasom 's egy bátor hajós legény voltak az elsők, kik ezen veszedelmes mélységbe lemásztak. Szemeinkkel kísértük őket, 's legnagyobb nyugtatásunkra vettük észre, hogy a' mélység alig volt tizenkét rőfnyi, mert sokkal előbb, mintsem gondoltuk, voltak oda alatt, 's minket is az alá-ereszkedésre birtak, megtanítván egyszeremind, mi módon juthatnánk hozzájuk. Kevés pillanatok mulva nálók voltunk, 's lemenetelünk annál könnyebb lett, minthogy az alól levőkől is segítettünk. Több lépésnyire nedves földön mentünk tovább, 's észre vettük, hogy vezetők komolyabb és szótalansabb lett, mert úgy vélekedtünk, hogy talán elfáradt. De egyszerre egy szikla-darab előtt állottunk, melly egészen egy falgolyóhoz hasonlított, 's oldalaslag feneketlen mélység mutatkozott előttünk. „Ettől tartottam mindig — úgy mond vezetők félig érthető hangon — bárcsak még egy kötelünk volna.“ — „Ugyan egészen lehetetlen ezen sziklára felhatni?“ kérde Claude, kinél a' kíváncsiság nagyobb volt a' gondolásnál 's a' veszedelemtől tartásnál. — „Ha éppen megakarjuk próbálni — viszonzá vezetők — meglehet, szerencsések leszünk; azonban veszedelmes lesz és marad minden esetre;

minthogy a' szikla az alá csepegő víztől sikos. — Egyszersmind tudatta, hogy egy félre csuszamódás a' feneketlen mélységbe taszítja azt, ki olly bátor volna. Több példát hozott-fel szavai bebizonyítására olyanok felől, kik ezen mélységben elenyésztek, 's oda alatt hamvadnak. Senkinek se volt ezen nyilatkozás úgy ellenére, mint Claudenak, „Nem — úgy mond — fél uton állnánk-meg? örök szemrehányásokat okozna ez, mit soha meg nem tudnék magamnak bocsátni. Halljad Görög! egy marok piasztert kapsz béreden felül, ha tovább vezetsz! Társaim addig itt várakozhatnak reánk, ha vonakodnak kísérni minket.“ — E' szavaknál egy marok aranyat mutatott neki — melly igen hathatós kísértet egy haszonkereső Görögnél. — Még egyszer megvizsgálta a' fél golyó-forma sziklát; még egyszer jobbra, 's balra tekintett a' mélységben. — „Isten nevében! tehát próbáljuk meg“ így szólt elszántan, 's azoknak, kik őt követni bátorkodnák, csizmáikat tanácsolta levetni, mivel azok veszedelmet okozhatnának a' kő csuszós volta miatt. Csak négyen szántuk-el magunkat őt követni.

Alig szükség említnem, milly vesződéssel kapaszkodtunk-fel a' sikos sziklára; sokszor le-le csusztunk, 's milly könnyen lehetséges volt azon eset, hogy oldalaslag esünk, 's ekkor a' lecsuszamodót a' mélység fogta volna fel, és össze zuzva rohant volna sirjába. — Vezetőnk leginkább minduntalan figyelmeztetett, mivel természetesen ő volt az első, ki a' tekefő pontjára jutott. Azonban bátorságunk, 's vezetőnk felé mért tekintetünk, ki világosító fáklyájával ötven lábnyival magosabban állván felettünk célunkat mutatta, feltüzelt minket, 's új erőt nyújtott minden veszély kikerülésére. Kevés idő múlva mind oda fenn állottunk. — A' tetőről borzasztó volt elhagyott társaink után letekinenünk, kik egy iszonyú mélységben látszattak lenni; fáklyaik homályosan égtek, 's árnyékaik különös formákban mutatkoztak a' barlangnak gyengén világosított falain. — Nehány pillanatig nyugodtunk; barátink tekintete annyira foglalatoskodtatott minket, hogy azon veszélyekre, mellyeknek ellenök szándékoztunk, alig ügyeltünk. Csak vezetőnk felszóllítása emlékeztetett minket azokra. — Még egyszer egy bucsúzó tekintetet vetettünk hátramaradt társainkra; vezetőnk a' csuszós pályát bizonyos megbizottsággal kezdette, mi természetesen minket is bátrabbakká tett. — Azonban csak hamar tapasztaltuk, hogy a' szikla ezen oldalon sokkal lejtősebb vala; nem volt többé gömbölyeg; mind inkább elterjedett, 's meglehetősen könnyen mentünk rajta lefelé! Lejtőssége mindinkább elsimult, 's az ut rajta mindig szélesebb lett. Mind a' két oldalra kimehettünk az utból, 's ama rémitő mélységből semmit se láthattunk többé. Iszonyú szikla-falak, mellyeknek magosságát olly kevéssé tudtuk megítélni, mint a' felettünk csüggő szikla fedelét — fedézték azt előlünk.

Felséges nézetet adott hátra maradt társaink fáklyájának fénye. Köztök 's köztünk feketén és setéten emelkedett-fel ama szikla, mellyen által jöttünk; éles volt a' bel-rajz, mellyet az, a' háta megett égő fáklyák fényében formált, 's mint a' hajnal mutatkozott a' felvilágosított félkör, mellynek határai az éjben elenyésztek. Fáklyáink halaványabban és setétebben égtek; a' nedves levegő mindegyike körül színes csillogó kört képzett; még egyszer vissza szóltunk társinkhoz — ők feleltek — 's mi folytattuk utunkat.

Egy iszonyú meredek kőszirt látszott utunkat újra elzárni; beomlást fenyegetve boltozott felettünk; attól tartottunk, hogy kalandunk végére jutánk, 's hogy a' visszatérésre kell gondolnunk. Kedvetlenül nyilatkoztattuk-ki ebbeli félelmünket vezérünknek. „Talán találhatunk még egy utat“ — mond ő egész bizodalommal, 's néhány lépésnyire oldalaslag ment a' szikla-fal mellett, és követésre szólította-fel minket. — Egy kis szűk hely mutatkozék itt, mellyet eddig vettünk észre; meggörbedve mentünk benne a' hosszú torkolaton; a' szó leg-szorosabb értelmében gyakran másznunk kellett, midőn az egyszerre megnyílt, 's mi várakozásunkon kívül a' barlang azon pontján állottunk, melly azt tulajdonképpen nevezetessé tette. Egy nagy üregben voltunk, itt, mellynek határait által nem láthattuk; a' föld alattunk fehér nedves homokból állott, mellyen e' hely előbbi vizsgálóinak nyomait láthattuk; a' fedelet látnunk lehetetlen volt, bár milly magasra emeltük fáklyáinkat; távolabb oszlopok 's pyramisok mutatkoztak, mellyek, minél közelebb jutottunk hozzájuk, mindinkább kitüntették alakzatjokat; 's ezek közt minden felé boltozatok nyíltak. Mind egyik tarka különféle színeket játszó kövekből állott. Mindegyik oszlopnak rendes alakja volt, 's mindegyik egy-egy tekét formált, melly fenn és alant legvastagabb, közepén pedig vékonyabb volt. Egészen elbámultunk ezeknek látására, és egy hangos sohajtás volt mind az, mivel az első pillanatban csudálkozásunkat kifejezhetük; egy pillanatig se kételkedtünk, hogy azon szent templomok egyikében vagyunk, mellyekről az ősz régiség történetei annyit beszélnek. Minden nyilván hirdeté ezen templom építőjének mély belátását, 's mi egész bel-erőnkből azzal foglalatoskodtunk, hogy a' történetekből 's ön következtetésinkből azon népet kitalálhassuk, melly illy miveket képes vala építeni. *(Végz. köv.)*

É L E T - T Ö R T É N E T .

Tippo Saib.

Tippo szultán az Europaiak iránt belé gyökeresült gyűlölséggel viselteték, 's ennek folytatása végett atyja előtt meg kellett neki esküdenie, valamint egykor Hannibalnak a' Romaiak ellen. Mind e' mellett Tippo még is hasznára fordítá a' Francziákat, és elhitette velek, hogy

csupán az Angolokat gyűlöli. Trónusa arany lapokkal volt borítva; e' felett egy menyezet-lebegett hasonlóan aranyból, mellyet ugyan azon érczből készült nyolcz oszlop tartott. Ezen menyezetet, melly felett csupa drága kövekből össze rakott paradicsom-madár állott, vastag gyöngy-füzetekből álló rojtok ékesíték. A' trónus aljánál mesterségesen készült tigris feküdt, melly egy fehér embert készült szétszaggatni. Ezen alak igen mesterséges mechanizmussal volt felkészítve, melly egy kiáltó embernek hangját tigris-ordítással vegyítve utánozta. Ezen mozgómű (Automat), mellyel Tippo asztal után sokszor mulatott, Seringapatam bevétele után Londonba vitetett. A' szultan ágyújain czifrázat képpen fehér ember feje látszatott, mellyet egy tigris nyelt-el. A' Francziáknak, valamint a' Mahrattoknak is azt mondá, hogy az egy Angolnak fejét ábrázolá; a' Törökök előtt europai ember fejének vallotta, és ígérte, hogy ő minden keresztényt kiirtani, és országába Mahomed vallását szándékozik behozni. Palotáji egyikének homlok-falán egy emlékezetre méltó festmény látszatott, melly Baillie óbesternek ütközeti megverettetését ábrázolá! Az épületnek felséges előrésze indiai mesterségek szép képeivel volt befestve. Ama festmények, mellyek a' seringapatami szép palotának csarnokaiban (Vorhalle) látszattak, Virgil által leírtt Dido palotájára emlékeztettek. Tippo kimondhatlan kincsekkel bírt volt; három felséges palotája, 7000 elefantja, 6000 tevéje, 11.000 lova, 400.000 bikája, 100.000 bivalja, 600.000 juha, 12 fíja és 8 leánya, kincsei pedig számíthatlanok valának.

K Ü L Ö N F É L E .

Élet folyama. Vidám ugrások közt kezdi pályáját tánczolni egy vig keblű csörgedező patak. Gyönyörű zöldség virányi közt tekervényes ösvényű játékiival mulatja lényét, 's halad előre örömtelve, midőn a' hájos természet virági intenek neki: „megállj, megállj! — mit futsz előttünk? nem vagyunk-e mi elég szépek?“ — „„Szépek vagytok ti — felel amaz — de hasztalan, nem várhatok; valamely belső titkos vágy, 's ösztön emeli lényemet rendeltetésem célját elérni.““ — Igy eltűnt, és már folyóvá lön! — Ekkor vevé pompás menetelét széles völgyeken, gazdag telkeken át, magos helyzetű várak, fenséges városok, gömbölyeg emelkedett szőlő hegyek, 's meredek erdős kősziklák mellett! Ó milly kedves lett volna mulatása ezeknél, mellyeket a' pacsirták, kendericzék, 's fűmilék varázs zengedezése elyziummá alkotak! — De már hiába volt kívánata; mert kisebb létét folyama nagyobbá változtatta át, 's tovább ragadta: hol már hatalmas folyóvá válván, magos sikamló hátán legnagyobb terhelt vitorlás hajókat kevély mentében vinni képes vala, 's királyi vár, fényes paloták, 's erős bástyák falait ostromolván, fenséges hullámmal magos létű rendeltetésében büszkén gyönyörködött! — Azonban folyamában mind inkább széleseedett, mellyel gyakran nagy lapányokat, és sivatagságot elöntött, míg a' tengeri fokot eléré! — Érzi, 's látja már létének céljához nem sokára eljutását; hallja is már vég-esetének zuhanását, melly őt örökre elnyelendi! — Ekkor megdöbben, és szivszakadva felkiált: „Elértem már célomat? pedig alig futám-ki magamat! Ó jajha megfordulhatnék, 's pályámat vissza mérhetném ama kies dombok, gyönyörű szőlőt termő,

's gyümölcsöző hegyek felé; vissza ama fenséges telkek, 's mosolygó sikság felé! — vissza az én békes eredetem egyszerű forrásához; eredeti mentemnek viritó pázsittal bájos kebléhez! — hol a' másolhatlan szépségű virágok illatoztak, 's a' remek természet egyszerű fenségében, 's eredeti miveiben lényemnek áthatásával, 's békémnek meglepetésével valaha oly dicsően tündöklött!

Vizer István.

Bajnoki feláldozás. 1807-ben a' danzigi ostromnál Fortunas nevű közlegény valamely éjjeli expeditio alkalmával ugyan oly nemes feláldozást mutatott, mint hajdan Assas vitéz. Elragadtatva t. i. nagy tüzétől ezen katona egy ellenséges csoport kezeibe esett, melly őt fogolylyá tette; de egy pillanat mulva ezen csapat ismét franczia katonák által támadtatott-meg. Az Oroszok meggondolván, hogy ezen új csapattal már nem mérkőzhetnek, magokat Francziáknak mondták, 's hogy Fortunas őket el ne árulja, dárdájukat mellje elébe tartván kiálták: „Ne lőjjetek, mert Francziák vagyunk!“ — „Csak lőj kapitán uram, lőj; ezek Oroszok“ kiálta Fortunas, 's e' kiáltással össze szurva rogyott-el a' hazafiság és becsület áldozatja.

Nyársforgató medvék! Bizonyos franczia lap „le Bon Sens“ következő mesécskét monda minapában. „Lengyel országban a' medvék igen számosak. A' parasztok sokszor és sokat megfogdosnak közülök, mikor még igen gyengék. A' medvének fogékony esze van, 's leginkább alkalmas első lábait kezek gyanánt használni; minél fogva vendégfogadósoknál gyakran láthatni medvéket a' nyársat nagy ügyességgel forgatni. Valóban meglepő egy idegenre nézve, ki valamely lengyel konyhába lép, 's ott komolyan hátulsó lábain ülve egy nyárs-forgató medvét pillant-meg.“

Napoleon 's a' szép leány. Napoleon ritkán mulasztá-el bálokban a' Hôtel-de-Villeben mindannyi dámának egy-egy nyájasságot mondani. Egykor illy mulatságban, úgy látszott, valamely leányka tündöklő szépségétől egészen elragadtatva állott.

„A' kegyed leánya ez Madame?“ kérdé a' leányka anyját.

„Igen Sire.“

„Felette szép, oly szép mint valamely angyal.“

Ezen császári compliment a' jó asszonyra igen nagy benyomást tett. Hiszen a' császár nem régiben vált-el 1-ső feleségétől, 's még házassági szándékát eddig nem leheté tudni. Ő a' leányt igen szépnek találta, 's ki ne tudná, mennyire ereszté még fonalát az anyai képzelő tehetség?

„Felséged felette kegyes — viszonzá a' dáma — de a' szépség nem egyetlen jelessége a' leánykának.“

Erre elbeszélé hosszan és szélesen értekezve annak jeles talentumait 's kitűnő tulajdonait; elmondá, hogy leánya több nyelveket beszél, hogy lovagol, rajzol, jeles hangász 's felséges énekes. A' császár, ki le nem vevé szemét a' leánykáról, az asszonynak hosszú beszédére jóformán gondatlanul figyelmeztet. Ezt a' dáma jó jelnek magyarázta. De egyszerre a' császár az anya felé fordul, 's e' szókkal vág szavába:

„Madame, tud leánya varrni is?“

„Igen Sire“ hebegé zavarodtan az anya.

„Már így jó — viszonzá Napoleon tovább menve — mert az asszonyban főleg az kívántatik, hogy varrni tudjon.

És a' dáma zavarodva 's bámulva látta, hogy ítéletével hirtelenkedett.

Beduinok szokásai. A' Beduinoknak neveltséges szokásaik közé tartozik a' „Dakheil“ is, mi következőből áll. Mihelyt valamely Beduin ama veszedelemben forog, hogy életét vagy javait elveszthetné, 's ez alatt képes egy ellenséges törzsből származott másik Arabnak testét ujjával vagy akármiként érinteni, vagy csak bár milly tárgyat, melly az Arabnak testével kapcsolatban állott; vagy ha képes amannak szemébe köpni ezen szókkal „Ana dackheil ak“ (oltalmad alá adom magamat): akkor ez köteles őt védelmezni és szabadságba helyezni. — Ha valamely Arab fogságba esik, akkor barátjai és rokonai mindenféle cseleket fognak elkövetni, hogy őt megszabadítsák. Sokszor felöltözik ezeknek egyike koldus gyanánt, 's különféle ürügy alatt belopózkodik az ellenséges táborba, hol éjjente a' sátorba megy, mellyben a' fogoly tartatik, 's annak minden szó nélkül valamely czérna gomolynak egyik végét szájába adja, vagy lábához köti; most kimegy a' czérnát mindig legomolyitván mentében, 's a' szomszéd sátorban valamely katonának adja a' gomolyt e' szókkal: „nézz reám! az Isten nevében kérlek, vedd ezt oltalmad alá.“ A' Beduin, ki e' szók értelmét már tudja, követi a' fonalat 's oda érván a' fogoly sátorába, felkölti a' Rabait vagy a' fogoly urat, 's megmutatja neki a' dakheilt. Legott feloldoztatnak a' fogoly lánczai, úgy bánnak vele mint barátok, 's hátráltatás nélkül mehet vissza övéihez.

J E L E S M O N D Á S.

Mulandóság.

— — A' Nagyok palotáji,
Valamint a' kunyhók, a' halál prédáji;
Kénytelen egykor a' bajnok fegyverét,
A' király pálczáját, a' főrend czimerét
Charón szavára letenni.

Kis János.

Hit és szeretet.

A' hit mages-tő, 's csajkánknak hiv vezetője
A' lét hullámján; — nélküle veszve utunk.
A' szeretet kormány, 's ladikunkon ezernyi vihar közt;
Általa leghamarabb érjük-el a' kikötőt.

Ba. Vaezról.

Mivelttség haszna. Mennél nagyobb a' mivelttség, annál több ágra oszlik minden tudomány, minden mesterség; 's mennél jobban eloszlik, annál magosb lépcsőre emeltetik: mert minden ágán külön ember levén azt legnagyobb tökéletességre bírhatja.

Gr. Széchenyi Ist. után S. Karolina.

Örök tövis. Kerüld megbántani a' téged szerető szívet. Begyógyul ugyan a' seb, de marad ott még is tövis, melly azon részt örökké érzéketlenné teszi.

Az idő mindent felejtet velünk: a' szokás örökösít minket.

A' Zephírek szerelmesek és költők szolgálatjára vannak. Az előbbieknél szerelmeféltést okoznak: az utóbbiakat sokszori használatuk miatt unalmasokká teszik.

Élet tükre. Ha bármilly csekély számra nyuló éveink nagyobb részét hasznosan töltöttük, bátran elmondhatjuk, hogy sokáig éltünk, sőt tovább azoknál, kiknek életük görbe öregségig terjedett.

Órizkedj a' hízlekedőktől annyira, hogy inkább ellenségeid környezzenek, hogyssem hízlekedők; mert azok hibáidat szemedre vetik, ezek erény színe alatt dicsérik 's eltakarják.

L....cs Amalia.

V i s s z á s r e j t v é n y.

Fából 's vasból áll egészen,
Két szarvak díszítenek;
Mindenek, kik rám szorulnak
Könnyen megkészítenek.

Jól ismerhet minden gazda,
A' ki mível telkeket:
Mondj elől, 's ha tetszik, hátul,
Mindig mondasz engemet.

P. Szókedencsről.

Előbbi rejtvény: Bankó, 2-dik Endre király neijének Gertrudnak gyilkosa.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, ur utschá 612.